"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ କୌଣସି ବି ପତିତ ଦେହଧାରୀଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ରଖିବାର ନାହିଁ କାରଣ ତୁମେମାନେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ ସେଥିପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ସ୍ନେହ ରଖିବାର ଅଛି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କୁ କାହା ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହେବାର ନାହିଁ ? ଏବଂ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଉପରେ ଟିକିଏ ବି ବିରକ୍ତ ହେବାର ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଶରୀର ତୁମ ପାଇଁ ବହୁତ ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରରେ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ବହୁତ ବଡ ଲଟେରୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି! ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ଯଦି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ ଖୁସିର ଭୋଜନ ସବୁବେଳେ ମିଳୁଥିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ରୁହାନୀ ପିଲାମାନେ, ଏବେ ତୁମେ ଦୂରଦେଶ ନିବାସୀ ଦୂରଦେଶର ଯାତ୍ରୀ ଅଟ । ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଏବେ ବହୁତ ଦୂରଦେଶକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛେ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଦୂରଦେଶ ନିବାସୀ ଅଟୁ ଏବଂ ଦୂରଦେଶ ନିବାସୀ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଦୂରଦେଶକୁ ନେଇଯାଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୂରଦେଶର ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ରୁହାନୀ ଯାତ୍ରୀ ଅଟ କାହିଁକି ନା ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଅଛ ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ଯାତ୍ର କରିବ । ଶରୀର ତ ଏହିଠାରେ ଛାଡି ଦେବ, ବାକି ଆତ୍ମା ହିଁ ଯାତ୍ରା କରିବ । ଆତ୍ମା କୁଆଡେ ଯିବ ? ନିଜର ରୁହାନୀ ଦୁନିଆକୁ । ଏହା ଭୌତିକ ଦୁନିଆ ତାହା ଆତ୍ମିକ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଠାରୁ ତୁମେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲ । ଏହା ବହୁତ ବଡ ନାଟ୍ୟଶାଳା ଅଟେ, ଏହି ନାଟ୍ୟମଣ୍ଡପରେ ଅଭିନୟ କରି ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ନାଟକ ଯେବେ ଶେଷ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଯିବେ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଏଠାରେ ବସିଛ, ତୁମର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀ ସହ ରହିଛି । ଏହି କଥାକୁ ପକ୍କା-ପକ୍କା ୟାଦ କରିନିଅ କାହିଁକି ନା ଗାୟନ ଅଛି ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛ, ଜାଣିଛ ଭଗବାନ ଶିବବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ବିନା ଅନ୍ୟ କେଉଁ ସମୟରେ ପାଠ ପଢାଇବେ ନାହିଁ । ସାରା କଳ୍ପର ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ନିରାକାର ଭଗବାନ ବାବା ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହା ତୁମର ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି । ପାଠ ମଧ୍ୟ କେତେ ସହଜ । ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଘର ସହିତ ତ ସାରା ଦୁନିଆର ସ୍ନେହ ରହିଛି । ମୁକ୍ତିଧାମ ଯିବାକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅର୍ଥ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ତୁମର ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି । ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ଭଲ ଭାବରେ ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବାର ଅଛି । ଏଠାରୁ ତ ପ୍ରଥମେ ଆମେ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବୁ ନା । ତେଣୁ ଖୁସିରେ ଯିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ଖୁସିରେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଉଥିଲେ, ସେହିପରି ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଏଥିପ୍ରତି ବିରକ୍ତି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କାହିଁକି ନା ଏହା ବହୁତ ମୂଲ୍ୟବାନ ଶରୀର ଅଟେ । ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଲଟେରୀ ମିଳୁଛି । ଆମେ ଯେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ନ ହୋଇଛୁ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ପାପର ବୋଝ ଚୁକ୍ତ ହେବ । ନଚେତ୍ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଲୌକିକ ପତିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ କୌଣସି ବିକାରୀ ପତିତ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ବାପା କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ପିଟିଥା'ନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବେକାଇଦା ଚାଲିଚଳନ ଦ୍ୱାରା ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । କାହା ସହିତ ମଧ୍ୟ ବେକାଇଦା ସ୍ନେହ ରଖିଲେ ମାତା-ପିତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିନଥାଏ, ଏହି ବେହଦର ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ରହିବାର ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ କେହି ବିକାରୀ ପତିତ ରହିବେ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ପତିତ-ପାବନ ବାବା ହିଁ ଆସି ତୁମକୁ ଏହିଭଳି ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ସ୍ପଷ୍ଟ କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଜନ୍ମ ଦିବ୍ୟ ଏବଂ ଅଲୌକିକ ଅଟେ, ଆଉ କୌଣସି ବି ଆତ୍ମା ମୋ ଭଳି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଯେଉଁ ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ମୁଁ ତ ଆସୁଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେବା ପାଇଁ । ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ମାନେ ତ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ମୁଁ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବି ପୁଣି କହୁଛି ତୁମେ କିପରି ପ୍ରଥମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବ । ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ରହିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ବିକାରୀମାନଙ୍କ ଗହଣରେ ଆସି ତୁମକୁ ହଂସ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ହଂସ ହୋଇ ମୋତି ସଂଗ୍ରହ କରୁଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଧାରଣ କରି ହଂସ ହେଉଛ । ତୁମେ ବଗରୁ ହଂସ କିପରି ହେଉଛ, ଏହା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ତୁମକୁ ହଂସ ସଦୃଶ କରୁଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ହଂସ, ଅସୁରମାନଙ୍କୁ ବଗ କୁହାଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ଅଜ୍ଞାନତାକୁ ଛାଡି ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରୁଛ ।

ତୁମକୁ ହିଁ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମର ପ୍ରତି ପାଦରେ ପଦ୍ମ ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ପାଦ ନାହିଁ

ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପଦମ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ସିଏ ତ ତୁମକୁ ପଦମାପଦମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏକଥା ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା କିନ୍ତୁ କେବେ ଥିଲା ପୁଣି କିପରି ହେବ, ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଏବେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳିଛି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କେବେ ଓ କିପରି ହୋଇଥିଲେ, ଏକଥା ଜଣା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥା ଅଟେ । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେପରି ତୁମେ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛ, ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ତୁମେ ମୋତେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ଡାକୁଛ — ହେ ବାବା, ଆମେ ପତିତ, ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ । ଆଉ କାହାକୁ ବି ଏପରି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ, ନିଜର ଧର୍ମସ୍ଥାପକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ କ'ଣ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ କି! ସେ ହିଁ ଗୁରୁ ଯିଏ ସଦଗତି କରିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ସିଏ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପଛରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତଳକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଘରକୁ ଫେରିବାର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା, ଅକାଳମୂରତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସତଗୁରୁ ଅକ୍ଷର ହିଁ ଠିକ୍ । ତୁମମାନଙ୍କଠାରୁ ସଠିକ୍ ଅକ୍ଷର ତ ଶିଖ୍ ଲୋକ କହୁଛନ୍ତି । ବଡ ପାଟିରେ କହୁଛନ୍ତି — ସତଗୁରୁ ଅକାଳ । ବହୁତ ଜୋରରେ ଧୁନ୍ ଲଗାଇ ସତଗୁରୁ ଅକାଳମୂରତ କହିଥା'ନ୍ତି । ସାକାର ମୁର୍ତ୍ତି ବା ସାକାର ଶରୀର ନାହିଁ ତେବେ ସତଗୁରୁ କିପରି ସତଗତି ଦେବେ ? ଏହି ସତଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି — ମୁଁ ତୁମ ଭଳି ଜନ୍ମ ନେଉନାହିଁ । ଆଉ ସମସ୍ତେ ତ ଦେହଧାରୀ ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଅଶରୀରୀ ରୁହାନୀ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏହି ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା କିଛି କରୁଛନ୍ତି ସବୁ ଭୁଲ୍ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ରାବଣ ମତରେ ଚାଲିଛନ୍ତି ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ୫ ବିକାର ରହିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏହି କଥା ବିସ୍ତାରରେ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ସାରା ଦୁନିଆର ଚକ୍ର ବିଷୟରେ କିପରି ଜଣାପଡିବ । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏକଥା କହୁନାହିଁ ଯେ ବାବା ଆମକୁ ବୁଝାଅ । ବାବା ସ୍ୱତଃ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମର କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ଭଗବାନ ତ ପିତା ଅଟନ୍ତି ବାବାଙ୍କର କାମ ହେଲା, ସବୁ କିଛି ସ୍ୱତଃ ଶୁଣାଇବା, ସ୍ୱତଃ ସବୁ କିଛି କରିବା । ବାପା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱତଃ ସ୍କୁଲ ପଠାଇଥା'ନ୍ତି । ଚାକିରୀ କରାଇଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ୬୦ ବର୍ଷ ପରେ ଏସବୁ ଛାଡି ଭଗବାନଙ୍କର ଭଜନ କରି, ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢି, ପୂଜା କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ପୂଜାରୀ ହୋଇଥିଲ ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ତୁମେ କିପରି ପବିତ୍ର ହେବ ସେଥିପାଇଁ କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ତୁମେ ପୁଣି ଭକ୍ତି କରିବା ବିଲକୁଲ୍ ଛାଡିଦେଉଛ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ନେଉଛ । ସେମାନେ ରାତ୍ରିରେ ଅଛନ୍ତି, ତୁମେ ଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଉଛ । ଗୀତାରେ ମନମନାଭବ ଲେଖାଯାଇଛି, ଏହି ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଗୀତା ପଢିଲାବାଲା ବୁଝିପାରିବେ, ବହୁତ ସହଜ ଲେଖା ଯାଇଛି । ସାରା ଜୀବନ ତୁମେ ଗୀତା ପଢିଆସିଛ, କିଛି ବି ବୁଝୁନାହଁ । ଏବେ ସେହି ଗୀତାର ଭଗବାନ ବସି ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏବେ ଆମେ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ଗୀତା ଶୁଣୁଛୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛୁ । ଶିବବାବାଙ୍କର ମହାବାକ୍ୟ ରହିଛି ନା — ଏହା ହେଉଛି ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି । ତୁମର କଥା ହିଁ ଶୁଣୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କର ଯେବେ ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲିବ ସେତେବେବେଳେ ହିଁ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବେ । ତୁମ ପରି ଭାଗ୍ୟ ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମର ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ — ବାବା ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ କଂସ-ରାବଣ ଆଦି ଥିବାର ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ସେଠାକାର ସୁଖ ବିଷୟରେ ତ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ହେଲେ ପଶୁନାହିଁ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେପକାଉଛ ? ତୁମେ ଏପରି କେବେ ଶୁଣିଛ ଯେ ବାପ ପିଲାକୁ କହିବ ଯେ ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଲୌକିକ ପିତା କେବେ ଏଭଳି ସ୍ୱାଦ କରାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଥା'ନ୍ତି କି ? ଏହା କେବଳ ବେହଦର ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବ, ପୁଣି ପାର୍ଟଧାରୀ ହୋଇ ଆସିବ । ଏହା କେହି ବି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଇଏ ପରମଧାମରୁ ପ୍ରଥମ ଆସିଥିବା ଆତ୍ମା ନା ଆଗରୁ ଆସିଥିବା ଆତ୍ମା । ନୂଆ ଭାବେ ଆସିଥିବା ଆତ୍ମାର ନାମ ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଦେଖ କାହାର-କାହାର ନାମ କେତେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଉଛି । ତେଣୁ କରି ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଆସିଥା'ନ୍ତି, ବିନା ପରିଶ୍ରମରେ ଅନାୟସରେ ହିଁ ଆସିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତାହାର ପ୍ରଭାବ ପଡୁଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅଚାନକ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେହି ପ୍ରଭାବ ରହୁଛି । ତେଣୁ ପରମଧାମରୁ ନୂଆ ଆତ୍ମା ଆସିଲେ ପୁରୁଣା ଆତ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ପଡିଥାଏ । ଏହାର ଶାଖା-ପ୍ରଶାଖା ହେଲେ ପୁଣି ମହିମା ହୋଇଥାଏ । କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ ସେହି ଆତ୍ମାଙ୍କର ନାମ କାହିଁକି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଉଛି ? ନୂଆ ଆତ୍ମା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ଦେଖ ଅଗଣିତ ନକଲି ଭଗବାନ ହୋଇଗଲେଣି, ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି ସତ୍ୟର ଡଙ୍ଗା ହଲଚଲ ହେବ କିନ୍ତୁ ବୁଡିବ ନାହିଁ । ତୁଫାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଆସୁଛି କାହିଁକି ନା ଭଗବାନ ନାଉରିଆ ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ହଲଚଲ ହେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜୀବନ ରୂପୀ ନୌକା ପ୍ରତି ବହୁତ ବିଘ୍ନ ଆସୁଛି । ଅନ୍ୟ ସବୁ ସତସଙ୍ଗକୁ ଢେର ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ କେବେ ବିଘ୍ନ ଆଦିର କଥା ଆସିନଥାଏ । ଏଠାରେ ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ତଥାପି ସ୍ଥାପନା ତ ହେବାର ଅଛି ନା । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ତୁମେ କେତେ ଜଙ୍ଗଲର କଣ୍ଟା ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଥିବାରୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ତ ପ୍ରତିତ୍ତ୍ୟୁର ମିଳିଥାଏ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖ ବା ବିକାରର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି -- ଅମୁକ

ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଗଲା, ବାସ୍ତବରେ ଏକଥା କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ । ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ମୁକ୍ତିଧାମ, କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ସ୍ୱର୍ଗ ଗଲା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ — ଏହି ମୁକ୍ତିଧାମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ଅଟେ, ଯେପରି କି ଏଠାରେ ଆମର ଘର ଅଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଧନବାନ୍ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଶିବଙ୍କର ଦେଖ ମନ୍ଦିର କେତେ ସୁନ୍ଦର ତିଆରି ହୋଇଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ କେତେ ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ରହିଛି । ବହୁତ ଧନ ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ମିଛ ଭଳି ଲାଗୁଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ କେତେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନାର ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧୁଥିଲ । ଏବେ ସରକାରଙ୍କର ଭୟରେ ସୁନା ଅଳଙ୍କାର ଲୁଚାଇ ଇମିଟେସନ୍ ପିନ୍ଧୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କେବଳ ଖାଣ୍ଟିସୁନାର ଅଳଙ୍କାର ରହିବ । କିଛି ବି ମିଥ୍ୟା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନାର ଅଳଙ୍କାର ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଲୁଚାଇ ରଖିଦେଉଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ସୁନା ବହୁତ ମହଙ୍ଗା ହୋଇଚାଲିଛି ତାକୁ ତ ସ୍ୱର୍ଗ କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ ତୁମକୁ ସବୁକିଛି ନୂଆ ମିଳିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସବୁକିଛି ନୂଆ, ଅସରନ୍ତି ଧନ ରହିବ । ଏବେ ଦେଖ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜିନିଷ କେତେ ମହଙ୍ଗା ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୂଳବତନରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସବୁ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି । ମୂଳବତନର ରହସ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କିଏ ବୁଝାଇପାରିବ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଟିଚର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯଦିଓ ଗୃହସ୍ଥରେ ରୁହ କିନ୍ତୁ କମଳ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ରୁହ । ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ ଗଢିଲେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ଏଠାରେ ରହିଲାବାଲାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ରହିବେ କିନ୍ତୁ ବାହାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ବିଜୟ ମାଳାରେ ଆସିପାରିବେ । ୭ ଦିନର କୋର୍ସ କରି ବିଦେଶକୁ ଯାଅ ଅଥବା ଯୁଆଡେ ଯାଅ । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେଶ ମିଳିବା ଦରକାର । ବାବା ଆସି କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ୟାଦ କର । ବାବା ହିଁ ଆମର ମୁକ୍ତିଦାତା, ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଅଟନ୍ତି । ସେଠାକୁ ତୁମେ ଗଲେ ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ନାମ ବାହାରିବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ବହୁତ ସହଜ କଥା ଲାଗିବ — ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଦୁଇଟି ଜିନିଷ ଅଟେ । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି, ଶରୀର ତ ଜଡ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପାର୍ଟଧାରୀ ହେଉଛି । ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଜିନିଷ ଆତ୍ମା ଅଟେ ତେଣୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏଠାରେ ରହିଲାବାଲା ଏତେ ୟାଦ କରୁନାହାଁନ୍ତି, ଯେତିକି ବାହାରେ ରହିଲାବାଲା କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ୟାଦ କରି, ନିଜ ସମାନ କରି, କଣ୍ଟାକୁ ଫୁଲ କରିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ କଣ୍ଟା ସମାନ ଥିଲୁ । ଏବେ ବାବା ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଜାରି କରିଛନ୍ତି — କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ କେହି ବୁଝୁଛନ୍ତ କି । ଏବେ ବାବା ସବୁ କିଛି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସଦାସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନରୂପୀ ରତ୍ନର ଭୋଜନ କରୁଥିବା ହଂସ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସର୍ବଦା ମୋତି ହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଳିଆ ଆବର୍ଜନାକୁ ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତି ପାଦରେ ପଦ୍ମର ରୋଜଗାର ଜମା କରି ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ଟୀଚର ହୋଇ ବହୁତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । କମଳ ପୁଷ୍ପ ଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବାକୁ ହେବ । କଣ୍ଟା ଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଫୁଲଭଳି କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସହଜଯୋଗର ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ସାଧନ ଗୁଡିକ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ପ୍ରୟୋଗୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସବୁ ପ୍ରକାରର ସାଧନ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖ ବା ସୁବିଧା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ବସ୍ତୁଗୁଡିକ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେଗୁଡିକୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗର ସ୍ଥିତି ହଲଚଲ ନ ହେଉ । ଯୋଗୀ ହୋଇ ସେଗୁଡିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହିଁ ନିଆରା ରହିବା କୁହାଯାଏ । ସବୁକିଛି ଉପଲବ୍ଧ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିମିତ୍ତମାତ୍ର, ଅନାସକ୍ତ ଭାବରେ ସେଗୁଡିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କର । ଯଦି ଭିତରେ ଇଚ୍ଛା ରହିବ ତେବେ ସେହି ଇଚ୍ଛା ତୁମକୁ ଆଚ୍ଛା ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲ ହେବା ପାଇଁ ଦେବ ନାହିଁ । କେବଳ ମେହନତ କରିବାରେ ହିଁ ସମୟ ବିତିଯିବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମେ ସାଧନାରତ ରହିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ କିନ୍ତୁ ସାଧନଗୁଡିକ ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବେ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗୀ ଆତ୍ମା ହୋଇ ସହଜଯୋଗର ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ସାଧନ ଗୁଡିକ ଉପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମୋର ପଣିଆର ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ହିଁ ଫରିସ୍ତା ହେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****